

specielle inofficielle Lovgivning og derimod ikke kan anvendes i et hebenst, det vil sige et reent menneskeligt Samfund som vort. Det er efter min Formening unaturligt og umenneskeligt, at Nogen, naar han ikke støtter sig paa bestemte guddommelige Befalinger i de enkelte Tilfælde, paatager sig som Domstol, som højeste Magt i Staten, at bestemme, at et Menneske paa Grund af den og den Handling skal lide Døden; jeg troer, at man derved gjør Indgreb i den guddommelige Ret. Det er et Spørgsmaal, som har rørt sig paa mange Steder og er af uhyre Vigtighed, og jeg har derfor ikke villet undlade at berøre det allerede idag. Til disse almindelige Bemærkninger skal jeg foreløbig indskrænke mig.

Mosenorn. Seilmann: Jeg vil kun i faa Ord udtale min Anerkjendelse af det Arbejde, som her foreligger, saavel Commissionens Arbejde som ogsaa det her i Salen til Sagens videre Fremme; nedsatte Udvalgs. Jeg kan i Et og Alt tiltræde de Endringsforslag, som af Udvalget ere stillede til Lovudkastet; de ere vistnok mange i Tal, men i Realiteten ere de ikke af saa stor Betydning. Det, som nærmest har foranlediget mig til at begjære Ordet, er den Udtalelse, vi nylig hørte af den høitæredede Justitsminister. Jeg kan imidlertid ikke paa Sagens nuværende Standpunkt indlade mig paa nogen som helst Detailforhandling, og jeg skal derfor indskrænke mig til at udtale, at det har gjort mig meget ondt at høre, at Regjeringen ligeoverfor §§ 79 og 92 stiller sig paa det Standpunkt, som den høitæredede Minister antydede. Disse Paragrapher indeholde Bestemmelser, som vi ikke tidligere have savnet i Lovgivningen, og det forekommer mig, at de Omstændigheder, der nu foreligge, ikke kunne gjøre det, mere tilraadeligt end tidligere, i Straffeloven at indføre saadanne Bestemmelser; hvis Anvendelse i alle Tilfælde vil være meget uanselig; ja det forekommer mig end ogsaa, at det, seet fra en vis Side, vilde være meget uheldigt, om man nu i den danske Straffe-

lovgivning optog Bestemmelser, til hvilke man ikke tidligere havde søgt Trang.

Madvig: Da det eneste ikke-juridiske Medlem, der har taget Ordet i denne overordentlig vigtige Sag, har taget det saaledes, at han paa en Maade traadte i Opposition mod Lovudkastet og den Bearbejdelse, det har fundet i det nedsatte Udvalg, anseer jeg det for passende, at ogsaa jeg som Ikke-Jurist, optræder for, efterat jeg saagodt, som jeg har kunnet, har gennemgaaet det hele Arbejde, saavel Commissionens som Udvalgets, at udtale, at jeg troer, at der i det foreliggende Lovudkast og i den Bearbejdelse, som det har fundet i Udvalget, foreligger et Arbejde, som i højeste Grad fortjener, at Thinget og Regjeringen slutte sig til det og bestræbe sig for, at det kan blive til Lovsaasnart som muligt. Jeg troer, i Modsætning til hvad der af min ærede Sidemand tilvenstre (Hass) blev ytret, at Lovudkastet, haade saaledes som det er kommet hertil, og saaledes som det er blevet behandlet i Udvalget, ikke stiller sig paa et specifiqu kristeligt og endnu mindre paa et specifiqu gammeltestamentligt Standpunkt. Det fremgaaer af Motiverne og af Udvalgets Betænkning, at man overalt har bestræbt sig for, at fastholde det eneste nu mulige Standpunkt for Udarbejdelsen af en criminel Lovgivning, idet man er gaaet ud fra den sædvanlige Stat og Retsorden; men naturligtvis træffe mange Bestemmelser, som man kommer til, idet man gaaer ud fra dette Standpunkt, sammen med Bestemmelser, der kunne kaldes kristelige og gammeltestamentlige, fordi den hele Lovgivning, der foreligger, saavel i det gamle Testamente for den jødiske Stat som i Christendommens Forskrifter, ved Siden af det, for denne Lovgivning Specifiqu, har den almindelige Character af at give humane Forskrifter. Foraaavdt altsaa er der noget Kristeligt i Lovforslaget, som det er human, og der er Bestemmelser deri, som forekom hos Jøderne, fordi ogsaa disse søgte gennem deres Stats-